

и бихъ ся утѣшавали, а така? — а така? — о! Боже! ты, кой-то давашь на секъ птицъ хранѣ-тъ; ты, кой-то обличашь животны-тъ за прѣдпазваніе отъ пекъ и студъ, спусти ми єдинъ свѣтозарнъ лучъ и ми покажи промыслителя за моѣ-тъ женѣ, за мое-то дѣтенце и за моѣ-тъ старѣ слѣпѣ майчицѣ, (глѣда съ ококолены очи около себе си) наврѣдъ виждамъ лица — наврѣдъ се човѣшки лица, — но нема ни єдинъ човѣкъ, кой-то да ми помогне. — (като ся посъсвѣсти) хмъ!! Ето Ліубко иде; Ліубко иде. (съ єдинъ нисѣкъ гласъ) Ліубко? (остана като окаменѣнъ и поглѣдна наземъ). Какво є пакъ сега това, дѣто ми минува прѣзъ ума? — ихъ! — страхъ мя є! — ама какво да правѣ? щѣ го извършѣ вече. (рѣшително) трѣбва да го направѣ!

VII. ЯВЛЕНІЕ.

Ліубко (влиза).

Шеф. (пристъпва съ голѣмо побужденіе и го хваща за рѣкѣ) Побратиме Ліубко! вий сте ми Ангелъ Хранитель и избавитель.

Ліубко. Като мя считате за такъвъ много ми є драго.

Шеф. Азъ имамъ да поприказвамъ съ васъ много нѣщо.

Ліубко. Обычате ли да отидемъ у дома?

Шеф. (Като поразглѣда на самъ на тамъ) Не! тука сме на самѣ щѣ ви прикажѣ сѣрдечно-то си теглило.

Ліубко. Познавамъ ви че сте много неспокойни; заповѣдайте кажете ми, що имате.